

Clasic, vesel și spumos

Nici măcar întinericul – teribil de inconfortabil și foarte nepolitic, pentru plătitorii de taxe – ce îmbracă centrul Bucureștiului după lăsarea serii, transformând aproape în coșmar drumul spre casă, nu mi-a diminuat buna dispoziție și aura sprințară cu care am plecat de la concertul simfonic din 9 februarie, când Orchestra Națională Radio a interpretat o muzică vioaie, dinamică, frumoasă, ritmică, și deosebit de dansantă, dar în nici un caz mai ușoară. Pentru că, după cum bine se știe, mă rog așa sper eu, nici o muzică, mai ales simfonică, nu e ușoară. Iar ceea ce apreciez și îmi place grozav la această orchestră

Anastasios Symeonidis

este tocmai adaptabilitatea ei exemplară de la un repertoriu dificil, complex, cu trimiteri filozofico-metafizice și de mare anvergură orchestrală, cum a fost cel "absolut memorabil" de săptămâna trecută – 2 februarie – la unul clasic, limpede, luminos, ușor de reținut, cu armonii consonante sau mici disonanțe care își găsesc imediat rezolvarea, un program clasic dar cu muzică modernă și universal atemporală, în pofida vârstei partiturilor, interpretată, cum altfel? decât minunat. Așa că, vineri seara, am ascultat în Sala Radio o muzică tânără, cântată tinerește; o muzică proaspătă, cântată cu proștețime, o muzică elegantă, cântată cu eleganță. Și mi-a plăcut nespuse. Am auzit totuși câteva voci care susțineau ideea că acest concert a fost unul foarte ușor. Total greșit. Pentru că nimic nu e mai greu de interpretat decât un repertoriu, (doar în aparență ușor), alcătuit numai din lucrări scrise la adolescență, la tinerețe sau ca debut. Ele cuprinzând de fapt în paginile lor orchestrale, prefigurarea intuitivă a tuturor viitoarelor virtuți și particularități ce le-au consacrat în timp, compozitorii: stil, preferințe tonale, accente, tempo-uri, forme îmbogățite, îndrăznețe combinații de armonii, chiar și treceri bruște de la un gen la altul, etc. Ori tocmai prin relevarea acestora, cu mare acuratețe și expresivitate se remarcă interpretul cu har, cum a fost în cazul de față: Orchestra Națională Radio, flautistul Ioan Bogdan Ștefănescu și dirijorul Anastasios Symeonidis. Seara a început cu „Amurg de toamnă”, o schiță pentru orchestră de coarde a compozitorului român Alfred Alessandrescu (scrisă la doar 17 ani, lucrare care îi marchează debutul componistic). Piesa este o frumoasă elegie a cărei temă plină de lirism se repetă obsesiv, călătorind confortabil, cu o duioasă seducție prin tonalități

apropiate. A urmat *Concertul în mi minor* pentru flaut și orchestră de coarde de S. Mercadante, pe care de câte ori îl ascult mă gândesc invariabil la *soartă*. Soarta care își pune amprenta atât de definitiv și derutant pe câte o carte, o operă de artă, o partitură sau un compozitor. De ce? Pentru că Mercadante, deși a fost un prolific și influent compozitor de opere (a scris șaiszeci), deși a fost considerat la vremea lui cel puțin un egal al lui Donizetti și Bellini, beneficiind chiar de aprecierea lui Verdi, a rămas în istorie cu acest concert pentru un instrument de suflat, spre care s-a îndreptat cu toată pasiunea. Nu știu ce ar fi fost dacă rămânea doar la opere, dar știu că datorită acestui concert a ajuns celebru, lucrarea aflându-se printre preferințele flautiștilor soliști și deci, frecvent prezentă în concerte și recitaluri, mai ales pentru partea a III-a a lui „Rondo russo”, recunoscută piesă de rezistență în literatura de specialitate. Este original, cu o melodică fluentă de tipul belcanto-ului italian, conjugată fericit cu o scriitură acrobatică chiar din punct de vedere tehnic, e colorată orchestral cu ornamente, cromatisme, arpegii, în tempo-uri alerte și salturi de octavă, toate punând în valoare acolo unde este și aici a fost, performanțele solistului și valorificarea potențialului orchestrei. Iar flautistul Ion Bogdan Ștefănescu, un excelent tehnician, posesorul unui larg univers sonor, mereu nou, pe care îl exprimă printr-un discurs personalizat, izvorând în egală măsură din talent precum și din complexul de calități al instrumentului Muramatsu pe care îl stăpânește,

Ion Bogdan Ștefănescu

i-a dat strălucirea meritată. În încheierea concertului am ascultat *Simfonia I* de Beethoven, lucrare tot de debut (ca formă muzicală evident) din care transpare, pe lângă respectul și voalat teama de geniu și notorietatea lui Mozart și Haydn și trăsături care ulterior vor deveni tipice limbajului său orchestral: tempo-uri rapide, chiar și la menuet (din care practic nu a rămas decât ritmul ternar)

dinamismul, schimbările bruște de nuanțe, înlănțuirea rapidă a ideilor etc, trăsături curate și voioase "explicate" prin tâlmăcire de membrii orchestrei. În fine, seara de 9 februarie de la Radio a fost una luminoasă, antrenantă, spumoasă, energizantă și atât de dansantă încât, dacă aș fi coregraf "in no time", s-ar naște un balet – dans modern – pe acest program și cu aceeași interpretare – balet în care costumele (de la rochii cu crinolină la fuste scurte și bocanci) și decorurile (de la o grădină glamuroasă gen Versailles la orice altă piață largă) s-ar plia perfect pe mișcările contemporane – foarte ritmice, invitate firesc și instant din muzică. Dar...

Pagini de **Doina MOGA**